

PISMO VUKOVARU

Ne znam kako da započnem ovo pismo. Imam puno misli i osjećaja, ali teško mi ih je napisati na papir. Znam da ste puno pretrpjeli i da vas još boli. Bili ste potpuno razoružani, umorni i željeli ste kraj. Željeli ste da sve to završi. Rođena sam poslije rata pa ne znam kako je bilo teško to trpjeti. Čitala sam knjige o ljudima u srpskim logorima, gledala sam filmove o Vukovaru, ali opet ne mogu reći da znam kako vam je bilo teško.

Nekidan sam razgovarala s ocem o Vukovaru. Prepričavao mi je zašto su nas napali i kako. Vidjela sam u očima da mu je teško i da ne se ne želi sjećati toga, ali uspomene ostaju makar bile bolne. Glas mu je bio nesiguran. U glasu mu se moglo čuti da u dvadeset godina mržnja polako nestaje. Nije više mržnja nego sažaljenje. Nekad mi se čini da razumijem Srb, ali ih ne želim razumjeti. Da shvaćam zašto su nas željeli osvojiti. Mislim da su žudili za nečim većim od onoga što su imali. Nisu znali da u tome ima toliko boli i patnje. Još uvijek toliko je toga razrušeno, najbolnije su ruševine u našim srcima, ali Vukovar je grad heroja i oporavlja se.

S vremenom će zacijeliti i rane u našim srcima.

JOSIPA DUJMOVIĆ, VII.b